

PSANEC KOLT 2111

Vesmírní samurajové

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo

PSANEC KOLT 2111

Vesmírní samurajové

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

PSANEC KOLT 2111

アウトロー コルト

Vesmírní samurajové

Copyright © Daniel Janů, 2019

Cover © Daniel Janů, 2019

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2021

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-033-4 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-034-1 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-035-8 (PDF)

Obsah

コルト *Vesmírná loď Hikari*

1. コルト Host
2. コルト Hyranthia - Nová Země
3. コルト Divoký vesmír, o dva dny později
4. コルト Planeta Sorrun
5. コルト Odlet narychlo
6. コルト Planeta Lekka, základna japonské flotily
7. コルト Divoký vesmír, o den dříve
8. コルト Divoký vesmír
9. コルト Černá prázdnota
10. コルト Planeta Wel
11. コルト Rozloučení
12. コルト Plynný obr
13. コルト Mrazivá pustina
14. コルト Na konci sluneční soustavy
15. コルト Flotila Japonského císařství
16. コルト Podél prstenců planety Neptun
17. コルト Záblesk smrti
18. コルト Nová hvězda
19. コルト Černá prázdnota
20. コルト Klub Rossia
21. コルト Druhý den na Marsu
22. コルト Aaron Backley
23. コルト Neznámá energie
24. コルト Radioaktivní odpad
25. コルト Symiové
26. コルト Vášněň je iracionální
27. コルト Šerif Hallaway

28. コルト Past
29. コルト Aaron Backley osobně
30. コルト Baron 3
31. コルト Jako za starých časů
32. コルト Šesté patro
33. コルト Exploze
34. コルト Důkazy
35. コルト Celia
36. コルト Ratchinsovi muži
37. コルト Někdo tomu říká štěstí
38. コルト Velitel Ternagk
39. コルト Kirkwoodovy mezery

Epilog

コルト Vesmírná loď Hikari

„Rád bych řekl...“ promluvil muž v císařské uniformě.

V tu chvíli se rozrazily dveře a do místnosti vstoupil kovboj s koltem v ruce.

„Co tady chcete?“ obořil se na něho důstojník, který stál na kraji skupinky.

„Pro někoho jsem si přišel,“ odpověděl kovboj.

„Odejděte!“

„To neudělám“

„Tak zemřete!“ pronesl muž v uniformě.

„Anebo vy!“

„Zmizte!“

„Ustupte! Máte možnost zachovat si čest!“

„Vy o cti nic nevíte!“ ohradil se mladý důstojník a vytáhl krátký meč.

„Možná byste se divil!“

Důstojník byl horlivý a chtěl proti němu vyrazit, ale admirál Togawa ho zastavil. „Ne!“

Oh!

Nedočkavý oficír se po něm ohlédl, kývl hlavou a vrátil meč do pouzdra.

„To je lepší!“ pronesl kovboj.

Vzápětí se ve dveřích objevila dívka s bílými vlasy a dvěma modrými pruhy na pravé straně.

„Kde je poručík Rin?“ zeptal se nejstarší důstojník v místnosti generál Mikumo.

„Je hned za mnou!“

„A mohu znát vaše jméno?“

Kovboj se ušklíbl a pak koutkem utrousil. „Jsem Kolt.“

1. コルト Host

Když jsme donesli Denysoviče do naší lodi, byl promrzlý na kost. Ale žil, to bylo nejdůležitější. Přenesl jsem ho na ošetřovnu, kde jsem ho položil na lehátko vedle desátníka Jillové, která stále spala.

„Odkud jste?“ zeptal se Denysovič.

„Až se uzdravíte, popovídáme si o tom, ale teď se uvolněte a zkuste si odpočinout. Už jste v bezpečí. Tady vás nikdo nesní, ani vám nikdo nic neudělá.“

„Díky...Kolte?!“

„Jo, paměť vám slouží.“

Muž zavřel oči a během několika vteřin usnul. Počítač hned poté provedl kontrolu jeho životních funkcí. Když bylo zřejmé, že je po fyzické stránce v pořádku, byly mu do těla vpraveny protilátky na ochranu před možnými infekcemi. Přece jenom nikdo neví, jak dlouho pobýval v Lysgonu a na lodi těch vesmírných predátorů.

„To je on, co poslat tu zprávu?“ zeptal se Qé

„Ne tak docela,“ odvětil jsem a odcházel na kapitánský můstek. Blue zůstala na ošetřovně a pozorovala Denysoviče.

„Vysvětlit.“

„Pojď se mnou!“

Qé si upravil svůj klobouk a vyrazil za mnou.

„Počítači!“ promluvil jsem.

„Kapitáne!“

„Jakmile vzlétáme, znič tu loď falešných Loogiků!“ zavelel jsem.

„Rozumím.“

„Neptáš se proč?“

„Na té lodi se něco stalo, a proto jste rozhodl, abych tu loď zničil. Pro bezpečí posádky.“

„Správná logika bez Loogika,“ pronesl jsem s úsměvem na tváři.

Rudý stín se vzápětí odlepil od zmrzlého povrchu této planety a ve chvíli, kdy byl dostatečně daleko, počítač zahájil odpočet.

„Zahajuji odpočet! „3-2-1 – PAL!“

Torpédo vylétlo z komory a zasáhlo loď Musimů.

Bum!

Výbuch rozmetal loď na kusy.

„Co tam převáželi, že to mělo takovou sílu?“ podivil jsem se, a vzápětí to jako otázku směřoval k počítači.

„Velké zásoby metanu.“

„Chápu, Musimové sem přiletěli kvůli obědu,“ dodal jsem a cukl koutkem do strany.

Qé se postavil vedle mě a čekal, až mu řeknu, co se tam stalo.

„Náš host byl v zajetí rasy, o které nám řekl, že jsou to Musimové. Zřejmě obchodují s vedením vězeňské planety Lysgon. Vymění vězně za nějaké suroviny, metan, wolfram, zlato nebo rtuť. Poté někam odletí a tam hodují.“

„Odporné,“ zasyčel Qé.

„Samozřejmě, vegetarián jako ty...“

„...kdo ti řekl, že jsem vegetarián?“

„Nebyl jsi to ty?“

„Ne.“

Oh!

Trapné ticho, přerušila Blue.

„Už jsi mu řekl o těch Musimech?“

„Jo.“

„Myslela sis, že jsem vegetarián?“ zeptal se Qé směrem k Blue.

„Nic si nemyslím. Každého věc, co jí, ale rozhodně nesouhlasím, když někdo žere jiné inteligentní druhy. I když je to také maso.“

„Nejsem vegetarián,“ sykl Qé a odešel.

Blue sledovala, jak odchází. Poté se podívala na mě. Pokrčil jsem rameny.

„Divnej patron,“ dodala a vyrazila k obrazovce. „Kam letíme?“

„Objevil jsem planetu, která by se vám mohla líbit. Je podobná Zemi.“

„A jak se jmenuje?“

„V databázi se o ní píše jako o Hyranthii.“

„Co o ní víš?“

Na povrchu planety je hydrosféra v podobě téměř souvislého oceánu kapalné vody. Zabírá 60 procent povrchu. Celou planetu obklopuje hustá atmosféra tvořená dusíkem a kyslíkem...“

„...vzduch!“ vyhrkl jsem.

„Hodnoty jsou nižší, než jsou hodnoty planety Země.“

„Znamená to, že se nám bude dýchat hůře?“

„Ano, ale nebezpečí nehrozí.“

„Kolik je tam kontinentů?“ zeptala se Blue.

„Tři velké kontinenty.“

„Populace?“

**„Podle záznamu zde žije jen deset tisíc obyvatel.
Hyranthané.“**

„Docela málo, když ta země je...“ zarazil jsem se, ale nakonec jsem to dopověděl. „...obyvatelná!“

„Je zde život.“

„To nám také došlo,“ pousmál jsem se a posadil se do kapitánského křesla.

„Přistaneme?“

„Vypínám automatického pilota. Přistanu s lodí.“

Počítač na to nic neřekl a poslušně se vzdal pilotování lodi.

2. コルト Hyranthia - Nová Země

Rudý stín prolétl atmosférou a já žasl nad barevným povrchem, který se pod námi rozprostřel. Opravdu to vypadalo, jako v období léta na Zemi. *Vážně existuje taková planeta?*

„Wow!“

„Jako Země.“

„Návrat domů.“

„Chtěl by ses vrátit?“ podívala se Blue na mě.

„Viděla jsi, jak vypadám?“ ukázal jsem na svou tvář.

„Na to jsem se neptala.“

„Když mě Agency Utopia vytáhla z mrazáku, vymazala mi paměť. Observer říkal, že bych se mohl pokusit své vzpomínky vrátit, díky tomu udělátku, co mám tady,“ zařukal si na levou stranu tváře.

„Ale ještě jsi to neudělal?“

„Ne.“

„Proč?“

„Nějak nechci řešit minulost. Jdu dál.“

„Přítomnost!“

„Možná i budoucnost.“

„Nechci vědět, co bude, žiju teď.“

„Tak proč ses mě ptala, jestli bych se chtěl vrátit domů. To nedává moc smysl.“

„Byla to jen otázka.“

„A ty by ses chtěla vrátit domů?“

„Já nemám domov. Všichni moji přátelé jsou mrtví. Jak sám dobře víš, můj věk je taky dost vysoký.“

„Je to jen číslo,“ mávl jsem rukou.

„Vypadám stále dobře, chtěl jsi říct,“ pousmála se.

„Ovšem,“ kývl jsem.

„Přistaň na tamhle té louce, třeba nás místní hezky přivítají.“
Přikývl jsem a navedl Rudý stín na přistání.

* * *

Pro zdejší obyvatele neznámá loď přistála na volném prostranství hned vedle řeky.

„Měla bys jít první, abych je moc nešokoval,“ navrhl jsem Blue, aby vyšla jako první z lodi a přivítala se tam se zdejšími lidmi, kteří se hned po přistání naší lodi shromáždili kolem.

„Dobře, nemám s tím problém,“ přijala mou nabídku a sebevědomě vyrazila vpřed.

Ve chvíli, kdy se otevřely dveře a objevila se její tvář, ozval se Qé.

„Tady zůstat.“

„To je důvod, proč jsem nechal tohle představení na Blue.“

„Jak někdo neobjevit tuto planetu?“

„Nikdo do těchto končin necestuje,“ ozval se počítač.

„To by vysvětlovalo, že je tato planeta tak krásná,“ pronesl jsem a upravil si klobouk.

Udělal jsem pár kroků dopředu. „Možná by to spravil make up, co myslíš?!“

Pousmál jsem se. Qué mlčel. Nic neříkal. Pak počkal, až mi dojde, že mu to nepřípadalo vtipný a ukázal na svou tvář. „A co já? Myslet, že najít také nějaké mazání?!“

Pokrčil jsem rameny. Qué zasyčel a ukázal ke dveřím.

„Počkám,“ řekl jsem a opravdu počkal, až se Blue pro mě vrátí.

* * *

Před vesmírnou lodí se shromáždilo nejméně dvacet lidí. Blue stála ve dveřích a sledovala ty překvapené tváře.

„Sau la ha wona?“ promluvil muž v zeleném oděvu, který vypadal na starou dobrou ruční práci.

Blue si to pamatovala z Valbergovy farmy, kde chvíli pobývala. Ale co říkal, nerozuměla.

„Jsme z daleka,“ pronesla.

V tu chvíli místní ustoupili od lodi. Jako by řekla něco hrozivého.

„Nechceme vám ublížit,“ snažila se to zachránit, ale hyranthané se zřejmě něčeho zalekli.

„Kau mala ho, Oddun!“ promluvil znovu stejný hlas. *Vážně nejsem Odin, vzpomněla si na severskou mytologii.*

„Je vše v pořádku?“ byl jsem stále uvnitř lodi.

„Nerozumím jejich řeči. Mluvili o Odinovi.“

„Tak to vážně nejsme,“ procedil jsem mezi zuby.

Pak mi došlo, co mohou vědět o severské mytologii, tady miliony světelných let od planety Země? Anebo je to jen za rohem, jak občas Observer mluvil o možnosti paralelních světů, které mohou být propojeny vzájemně mezi sebou?

„Odin?!“ zeptala se Blue.

Muž v zeleném udělal krok vpřed, ale jenom jeden.

„Oddun ha dora!“

„Sakra, kdybych tak věděla, co říkáš,“ šeptla Blue.

To už jsem za ní stál já a pošeptal jí, co chtějí.

„Jak to víš?“

„Zeptal jsem se našeho chytrého počítače a vzhledem k tomu, že mám v hlavě překladač, napojil jsem se a umím hyrantský jazyk.“

„Tak se předved!“ ustoupila stranou.

Ukázal jsem se zdejšími obyvatelům. Čekal jsem, že se zaleknou a rozutečou se. Nic. Stáli a jen si mě prohlíželi.

„Dobře, takže ďábla nikdy neviděli,“ řekl jsem s úsměvem na tváři, což popíchlo akorát Blue.

„Ještě vtipkuješ?“

„Ne, ale teď to přijde!“

Vystoupil jsem z lodi a spustil hyranthským jazykem. Ještě, že jsem měl ten překladač, jinak bych se asi ztratil v tom počtu krátkých slovíček, která občas změň význam celé věty.

„Oddun k vám promlouvá slovy cizinců!“ řekl jsem a pozvedl ruce k obloze.

Lidé na mě chvíli koukali jako na blázna, ale nakonec muž v zeleném, zřejmě jejich mluvčí napadlo mě, pozvedl také své ruce a zvolal.

„Vítejte!“

Ostatní se k němu hned připojili.

„Oddun mluvil o cestě Vyvolených, a to je důvod, proč jsme zde!“

Pobídl jsem Blue, aby šla ke mně.

„Co tam budu dělat, nerozumím ani slovo?“

„Řeknu, že jsi vyvolená. Máš schopnosti, které pomohou, aby uvěřili.“

„Mám lhát?“

„Tvé schopnosti nejsou lež a to ostatní není důležité.

Potřebujeme nějaké zásoby, jídlo, pití a pak vyrazíme dál. Budu ti všechno hned překládat.“

„Dobře.“

„Jedna z Vyvolených je zde,“ ukázal jsem na Blue.

„Jak máme věřit, že je Vyvolená? Nerozumí našemu jazyku, jako ty?“

„Nemluvil Oddun o cestě Vyvolených a jejich poslání?“

„Ano.“

„Tak víš, že navštívil mnoho planet, aby je našel. Jazyk je jen projev. Vše se jednou sjednotí!“

„To je pravda!“

„Pravda! Pravda!“ ozvalo se z davu.

„Jsem posel a budu jí doprovázet na místo určení. Vaše planeta je hodna této návštěvy a proto Blue souhlasila, abychom zde přistáli a požehnali vám.“

„O, díky!“

„Díky!“

„Díky!“

„Děkujeme!“

Lidé se začali kolem nás shromažďovat. Dotýkali se Blue a ona se usmívala. Při dotyku pak ucítili hřejivou energii, kterou jim předávala.

„Je Vyvolená!“ skandoval dav.

Teď už bylo jasné, že nám snesou modré z nebe. Stali jsme se jejich hosty, a že nás opravdu pohostili, uviděl i Qé, které ho jsem zavolal, aby přišel mezi nás. Představil jsem ho jako strážce, který nás ochrání, kdyby chtěl někdo naší misi překazit. S podivem se ho nebáli a dokonce mu nabídli nový klobouk. Jedna dívku mu nabídla slaměný klobouk místo jeho velkého, ale Qé odmítl. Byl se svým kloboukem spokojený. Ten den jsme se seznámili s kulturou a zvyky obyvatel této planety. Ačkoliv jsem nevěděl o Oddunovi téměř nic, uvěřili nám, že jsme opravdu její doprovod. Během této návštěvy nám poté jejich vůdce Arahos vyprávěl o tom, jak Unhorianský mentor Oddun, který vedl lid Unhorianu duchovní cestou a následně i některé jiné rasy hovořil o změně, která nastane. Setkání mnoha odlišných ras a bytostí s úžasnými schopnostmi. Mluvil i o archiváři N' zaiovi, kronikáři Naitonského Almanachu času, který zapíše všechny Vyvolené. Bylo to velmi zajímavé a rozhodně se mi líbil ten zápal pro změnu k lepšímu. Změnit sama sebe a poté i vesmír. Řekl bych, že je to utopie, ale kdo ví, třeba se stane „zázrak“ a ta změna jednou nastane...

* * *

Když se stmívalo, rozloučili jsme se s místními a opustili jejich planetu. Dostali jsme pět dřevěných beden se zeleninou a ovocem. Dva barely s vodou a nějakou ovocnou šťávou, kterou nazývali liči,

kdo ví, jak k tomu názvu přišli. Já osobně jsem o něčem podobném neslyšel. Ani Blue o takovém ovoci nikdy nic neslyšela. A to se dokonce svěřila, že než se dala na cestu změny, farmařila. Získala si pozornost mnoha dalších.

„Myslím, že to bylo příjemné pobýt mezi normálními lidmi,“ pronesl jsem s pohledem na Blue.

Seděl jsem v kapitánském křesle a v duchu odpočítával vteřiny do skoku. Rudý stín byl připravený k hyper prostorovému skoku.

„Souhlasím,“ řekla Blue a s pohledem na mě odešla do své kajuty.

„Vy, lidi zvláštní druh,“ podotkl Qé.

„Stejně jako ty,“ promluvil Denysovič.

„Jak se cítíte?“ zeptal jsem se muže, který právě přicházel.

Potkali se s Blue u dveří. On si jí prohlédl jako typický muž. Ona si ho nevšímala.

„Dobře, díky vám,“ podíval se na mně a na Blue.

„To je Qé,“ pohlédl jsem na drobného týpka s velkým kloboukem.

„Denysovič.“

„Netypické jméno.“

„Mé celé jméno zní J' dim Denyy Sowa Ditch, ale začal jsem si říkat Denysovič.“

„Záznam paměti,“ ozval se najednou počítač. „Ocitli jsme se kdesi v šedočerveném prostředí. Nízké pahorky pokryté jemným pískem. Bezvětrí. Enigmatická planeta Reano, bez slunce a pravděpodobné existence života. Cesta byla dlouhá a okolí nudné. Z dálky jako bych slyšel pískot podobající se zvuku tlakového

hrnce. Pískot se přibližoval. Obrovská loď připomínající černou ještěrku se objevila před námi a několikrát zasáhla proti nám. Ležím na zemi a po celém těle se mi rozlévá horko, z mého obleku vytéká krev...

Konec záznamu.“

„To je vaše minulost?“ podíval jsem se na našeho hosta.

„Ano. V té době jsem byl členem expedice na planetu Reano. Po této nezdařilé expedici jsem se ocitl v Lysgonu.“

„Udělal jste něco špatného?“

„Ne. Chtěli se jen zbavit nepohodlného svědka.“

„Zradili vás.“

„Dá se to tak říct.“

„Je nějaká šance dostat se z Lysgonu?“

„Ano. V kovové rakvi.“

„Dostal jste doživotí?“

„Neproběhl žádný soud. Ošetřili mé zranění. Probudil jsem se na cele, byl jsem tam sám. Pak mě přemístili do cely, kde byli dva jiní vězni. Při jakémkoliv protestu jsem byl přinucen strážci ve skafandrech k poslušnosti. Jeden z vězňů na tom byl stejně jako já. Ocitl se tam ani nevěděl jak. Prostě se to stalo. Nikdo ho neposlouchal. Nikdo mu nevěřil. Když umřel, třetí spoluvězeň se k tomu přihlásil. Raddur umíral na jed Neru'xin.“

„A jak jste se dostal k Musimům?“

„Uspali nás a pak jsme se probudili v lodi Musimů. Myslím si, že...“

„...šéfové v Lysgonu prodávají vězně!“ přerušil jsem ho.

„To mě také napadlo.“

„A to tetování?!“ ukázal jsem na jeho levou ruku.

„To je jedna z věcí, kterou získáte v Lysgonu zdarma, stejně jako nějakou infekční nemoc.“

„Má to pro vás nějaký význam?“

„Jsou to bytosti z mé knihy.“

„Jste spisovatel?“

„Zkousím psát knihy.“

„Už jste napsal nějakou knihu?“

„Tištěné knihy už nikdo nekupuje. Uvažuji o elektronické novele, kterou vložím do Kornackova Almanachu.“

„Do čeho?“ udivil jsem se.

„Kornackův Almanach. Je to veřejný kanál napříč Divokým vesmírem, který založil vesmírný cestovatel Lo Asegg Kornack. Kdo chce, může tam vložit své dílo a podělit se o to s ostatními.“

„Uvažujete o návratu na svou domovskou planetu?“

„Co vás k tomu vede? Má kniha? Ne. Kdo mě znal, je obeznámen s mojí smrtí na Reano...“

„...ta expedice...“

„...byl jsem jediný přeživší a jediný, který nesouhlasil, abychom tam přistáli bez důkladného průzkumu, ale syn senátora T'okko Sanda se rozhodl jinak. Poslal celou expedici na smrt. Patnáct lidí. To byl důvod, proč jsem skončil na Lysgonu.“

„Tomu rozumím. Nechtěli slyšet, že syn senátora zavinil smrt patnácti lidí. Veřejnost Loogiků by určitě chtěla vysvětlení.“

„Samozřejmě,“ kývl a chystal se k odchodu, když jsem mu řekl, že ho vysadíme, kde bude chtít.

S poděkováním odešel. Hned poté jsem zadal příkaz k hyperprostorovému skoku.